

Kenia

Een collega-vrijwilligster vroeg mij hoe mijn reis naar Kenia voor het Kenya Project geweest was. Nou ik moet zeggen het was heel wat, alles moet nog een plaatsje krijgen, maar hier mijn eerste reactie.

Wat een arm land, wat een vuil land, wat een stoffig land, wat een mooi land, wat een mooie mensen, wat een positieve mensen, wat een optimistische mensen. maar vooral wat een arme mensen.

Na een nachtvlucht kwamen wij aan in Nairobi en vervolgden we onze reis met een busreis van een dikke 6 uur. Toen zagen we al overal vuil en plastic, gaten en hobbels op de wegen kortom een ontwikkelingsland. Voor mij een cultuurshock.

Het was haast donker toen we aan kwamen bij het guesthouse, volgende shock wat zo mooi leek op de website was niet meer zo mooi, er was een periode van veel regen geweest, een staartje van El Niño.

Er was heel veel wateroverlast geweest, muren en vloeren hadden flinke waterschade opgelopen, men was bezig geweest met repareren dus muren waren donkergrijs aangesmeerd. Vloeren waren kapot, tegels afgespat, groene blazen op muren enz enz.

Een heel triest gezicht van iets wat zo mooi was geweest.

Nou het doel van de reis:

- zien en beleven wat het Kenya Project inhoudt waar het uiteindelijk allemaal om draait.
- weduwen een bestaan geven in vrijheid.

We hebben veel groepen weduwen ontmoet en bezocht in hun lemen hut, zonder toilet wel ergens een gat in de vloer (buiten een hokje van geroeste golfplaten) geen stromend water, (water moest gehaald worden met grote emmers op hun hoofd, soms dichtbij meestal niet zo dichtbij), vaak geen ramen, soms al een klein lichtje van zonnecellen.

Maar wat gastvrij, haast overal stond warm water klaar voor de thee en wat lekkernijen in de vorm van een soort olieballen en pannenkoekjes.

Aan ons was het om flink te eten, iets wat voor ons weer moeilijk was omdat we flink moesten oppassen met eten en drinken omdat onze darmen daar niet zo goed tegen bestand zijn.

We hebben dan ook allemaal wat darmproblemen gehad.

De weduwen waren trots op hun hut (vaak gebouwd door het project soms gerenoveerd met geld van het project) trots op hun erf, hun schamele kipjes of soms trots op hun koe of geit afkomstig van het project.

We hebben stukken land gezien, via het project gekocht, waar ze gezamenlijk rijst, suikerriet, groenten en veel maïs op verbouwen. En dan in die hitte, we waren er in de warmste periode van het jaar, lokale mensen staan dan ook vroeg op en doen het werk in de vroege uurtjes.

De vrouwen zijn trots op hun kinderen die haast allemaal naar school gaan, ook gaan er kinderen naar de secondary school een soort voortgezet onderwijs.

Het project draagt hier heel veel aan bij, wat als een groot geschenk wordt gezien.

De vrouwen straalden een kracht en zelfrespect uit en toonden veel saamhorigheid en tevredenheid, kom daar hier eens om.

Het beetje wat de vrouwen hadden wilden ze met je delen, we hadden soms het schaamrood op onze wangen.

We zijn ook 5 nachten bij Zr Elisabeth geweest een Keniaanse non die een kindertehuis bestierd met 50 gehandicapte kinderen. We sliepen in een zaaltje waar met lakens kamertjes waren gemaakt. Daar hadden we 3 dagen geen stromend water, de druk was weggefallen. Er werden dus emmers water gebracht en gehaald. We konden ons dus wel wassen en het toilet doorspoelen. 5 dagen geen spiegel, na 2 dagen ontdekte ik toch de autospiegel.

De kinderen gaan allemaal naar de school die er om de hoek is.

De kinderen hebben voor ons gezongen en de jongens een partijtje gevoetbald. Wij als Nederlandse supporters dus aan het aanmoedigen o.a. Jammer, schieten, vooruit Messi etc , de meisjes wilden niet voor de jongens onderdoen en hebben een partijtje handbal laten zien en geloof me het ging er hard aan toe. Niks geen zielige kinderen.

Kinderen met een handicap worden daar vaak weggedaan omdat de ouders er zich voor schamen, velen kregen dan ook geen bezoek meer van thuis.

Tussendoor zijn we 2 keer een paar nachtjes bij de Mill Hill paters geweest. Daar genoten we van lekker eten, een lekkere douche en een heerlijk bed. Ook heb ik daar genoten van de gesprekjes

met pater Hans, die kon alles goed relativeren en mij laten zien dat Kenia geen Nederland is en nooit zal worden. Dat wist ik eigenlijk wel, maar je wilt zo graag dat het daar ook goed komt. Pater Hans was een goed en wijs man die ik niet gauw vergeet.

Zo ook coördinatrices Anne en Florence die elk voor het project de groepen weduwen ondersteunen, wat een sterke en wijze vrouwen.

Al met al was het voor mij het maandje wel, mijn medereisgenoten Theo, Corrie, Luus, Jan en Lodewijk, hebben me veel steun gegeven en 's avonds veel afleiding. Het was aangenaam gezelschap.

Ik heb ook veel bewondering gekregen voor Rentia en haar bestuur, Rentia die hier zich al 28 jaar voor de weduwen inzet. Petje af.

Ik weet nu waar we voor bezig zijn, het project voor de weduwen van de Luo stam in Kenia. Het is misschien wel een onsamenhangend verhaal geworden, maar nu is het nog vers in mijn hoofd.

Wil je meer hierover weten, dan vertel ik er graag over, ik zit er vol van.

Hartelijke groet Ria Vermeulen